

Arrest

nr. 325 850 van 25 april 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 20 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2024 met refertenummer 123398.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, geboren te Ouake-Dongan op 1 januari 2003.

Op 21 mei 2018 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C kort verblijf voor familiebezoek.

Op 18 juli 2018 werd deze aanvraag geweigerd.

Op 20 maart 2023 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C kort verblijf voor familiebezoek.

Op 30 augustus 2023 werd de aanvraag geweigerd onder voorbehoud van een DNA-onderzoek.

Op 15 februari 2024 werd de visumaanvraag vervolgens goedgekeurd.

Op 19 april 2024 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Belgische vader.

Op 22 oktober 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2024 werd ingediend door:

Naam: S. S.

Voorna(a)m(en): A.-H.

Nationaliteit: Benin

Geboortedatum: (...)2003

Geboorteplaats: Ouake-Donga

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient een aanvraag in in functie van zijn Belgische vader, de genaamde S. S., A. K. (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt de volgende stukken neer als bewijs dat hij ten laste is van zijn Belgische vader:

- *Paspoort met nr. 21PP15569 afgeleverd door Benin*
- *Geboorteakte dd. 23.06.2021 van betrokkene + ‘le centre national du casier judiciaire ‘ op naam van betrokkene waarin betrokkene wordt vermeld als voetballer*
- *Printscreens van berichten waar het volgende kan worden gelezen: “Transfert effectue pour.... a A. S. S....” of “Transfert effectue pour.... a M. A.-G....” of Transfert effectue pour.... a N. S. ...” Vermoedelijk willen betrokkenen aantonen dat betrokkene geld zou hebben ontvangen. Echter kan geenszins blijken wie de afzender is van deze bedragen die worden vermeld op de printscreens. Uit deze stukken kan geenszins blijken wie de afzender is van deze overschrijvingen. Bijgevolg kunnen deze stukken niet in aanmerking worden genomen + één verzendbewijs van geldoverschrijving ‘RIA’ dd. 24.11.2021 van O. S. naar N. S. Overschrijvingen (van derden) naar derden kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen.*
- *Attest OCMW dd. 15.04.2024 op naam van betrokkene waarin wordt verklaard dat betrokkenen geen financiële steun hebben ontvangen tot datum van het attest.*
- *Attestation de non possession de bien dd. 03.05.2024. . Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.*
- *Voetbalattest van ‘République du Benin Ministère de la jeunesse et des Sports Association Sportive Kalala de Djougou+ voetballidmaatschap (dd. 21.06.2024) op naam van betrokkene waarin wordt verklaard dat betrokkene in de archieven staat ingeschreven voor de periode 2020 - 2023. (zie infra)*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat betreft het onvermogen in het land van herkomst, werd deze opgesteld in mei 2024, dus op het moment dat de betrokkene reeds in België verbleef. Wat betreft de geldverzendingen, deze kunnen evenmin in aanmerking worden genomen. (zie supra)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag op 20.03.2023 aan de Belgische autoriteiten heeft aangegeven dat hij economisch actief is als beroepssportman. Betrokkene toonde klaarblijkelijk afdoende aan ten aanzien van de Belgische autoriteiten dat hij economisch actief was en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Betrokkene kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken in land van herkomst om een visum afgeleverd te krijgen, om later te claimen dat hij onvermogen was in Benin en ten laste is/was van de referentiepersoon. Gelet op voorgaande is het redelijk te stellen dat hij van in het land van origine in elk geval niet onvermogen was, noch dat hij überhaupt van enige steun daadwerkelijk afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het gegeven dat betrokkene actief was als beroepssporter in het land van herkomst blijkt eveneens uit de voorgelegde stukken. Betrokkene legt zelf zijn voetballidmaatschap attest en het document 'le centre national du casier judiciaire' op naam van betrokkene voor waarin betrokkene wordt vermeld als voetballer.

Bovenop voorgaande vaststellingen, blijkt uit het administratief dossier (raadpleging RSZ-databank Dolsis) dat betrokkene zelf werkt sinds 14.06.2024 tot heden. Bijgevolg kan allerm minst worden gesteld dat hij ten laste is van de referentiepersoon. De werkwilgheid van betrokkene is weliswaar een positief element, maar de procedure gezinshereniging voor descendenten ten laste is niet voor dergelijke situaties in het leven geroepen. Betrokkene is wel degelijk zelf in staat om een inkomen te verwerven. Deze vaststelling is niet te rijmen met betrokkenes voorgehouden bewering ten laste te zijn van zijn vader.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingen zaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingen zaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had zij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Het recht op verblijf werd reeds erkend door de afgifte visum

1.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§3. De in 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, S 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§4. De in §2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, §4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

(...)

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 1 1 juni 2002, nr. 107.624).

2.

Op 20.03.2023 diende verzoeker een visumaanvraag in bij de bevoegde Belgische ambassade te teneinde zijn Nederlandse stiefmoeder V. D. R. en zijn vader S. S. A. H. te vervoegen.

Alle gevraagde stukken werden voorgelegd waaronder een begeleidend schrijven van 5 december 2022 waarin het volgende werd gesteld (stuk 3):

"Zeer geachte hoge bevoegde autoriteit van de visumdienst bij de ambassade van België en de Europese Unie in Bening.

Middels dit schrijven vragen wij uw autoriteit om goedkeuring vanwege de visumaanvraag voor mij stiefzoon, S. S. A.-H.

Reden: ik zou S. S. A. H., mijn stiefzoon, naar België willen verhuizen om zich permanent bij ons te vestigen onder de Europese richtlijn 2004/38/Ec (Eudirective 2004/38/CE).

Zijn vader is mijn man, S. S. A.-K. Samen hebben wij een dochter, K. S.- D. R. Mijn man heeft de Belgische nationaliteit en ik en mijn dochter de Nederlandse nationaliteit. Mijn stiefzoon zal permanent bij ons vestigen, op ons adres op de (...) te Antwerpen. Als gezin hebben wij voldoende middelen om onze (stief)zoon in zijn levensbehoeften te onderzoeken, zie ook de bijgevoegde documenten van bezit huis, vaste job, verzekering, etc. '

Reeds vanaf dag één werd duidelijk aangegeven dat een visum lang verblijf werd aangevraagd met het oog op de permanente vestiging in België.

Bij beslissing van 4 september 2023 werd de visumaanvraag geweigerd met het verzoek een DNA procedure op te starten.

Echter na voorlegging van een positieve DNA test werd de visumaanvraag bij beslissing van 15 februari 2024 goedgekeurd. (stuk 2)

Verzoeker bekam een visum met vermelding van de codes BNL 1 en BNL 11. (stuk 4)

3.

Niettegenstaande verzoeker in het bezit werd gesteld van een visum type C beoogde hij duidelijk een aanvraag gezinshereniging en aldus een visum type D.

Verzoeker handelde zoals hij beoogde te handelen. Het is met name de algemene regel, zoals te lezen op de website van verwerende partij, dat vreemdelingen die naar België wensen te komen om er in gezinsverband te leven hun aanvraag moeten doen bij de bevoegde Belgische ambassade.

Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische autoriteiten op 20 maart 2023 en verzocht om een visum lang verblijf teneinde zich permanent bij zijn (stief)ouders te kunnen vestigen zoals blijkt uit het administratief dossier.

Verwerende partij kan zich nadien niet verschuilen achter het gegeven dat hij ervoor opteerde om aan verzoeker een visum type C af te leveren terwijl verzoeker duidelijk de afgifte van een visum type D beoogde.

4.

Uit de Omzendbrief van 21 september 2005 met betrekking tot de nieuwe gemeenschappelijke vermeldingen die kunnen worden gebruikt in het geval van de afgifte van een BENELUX-visum A, B, C of D + C en de nieuwe nationale vermeldingen die voor België moeten worden gebruikt in het geval van de afgifte van een visum D of een machtiging tot voorlopig verblijf, blijkt dat de codes BNLI en BNLI betekenen dat er een visum gezinshereniging werd afgeleverd na machtiging van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Volgens de omzendbrief van 21 september 2005 hebben deze codes volgende betekenis:- BNLI : Visum afgeleverd na machtiging centrale overheden- BNLI 1: Visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging.

De voorwaarden voor gezinshereniging werden dan ook reeds nagekeken en inhoudelijk beoordeeld waarbij werd vastgesteld dat verzoeker voldeed aan alle voorwaarden. Anders valt niet te verklaren waarom DVZ op 15 februari 2024 overging tot afgifte van het visum met vermelding van BNLI 1. (stuk 2 en 4)

Dat verzoeker nadien nog in België de administratieve formaliteit moet vervullen om een verblijfskaart F aan te vragen, doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht.

Dit betreft louter een aanvraag tot het bekomen van 'het instrumentum' waarbij verwerende partij de afgifte van de verblijfskaart niet afhankelijk mag stellen van het vervullen van bijkomende voorwaarden.

5.

Het feit dat verzoeker bij de aanvraag van zijn F kaart op 19 april 2024 ouder was dan 21jaar is niet relevant.

Zijn visumaanvraag werd goedgekeurd op datum van 15 februari 2024 (stuk 2), t.t.z. op een moment dat verzoeker reeds 21jaar oud was.

Van een redelijke en zorgvuldige overheid mag verwacht worden dat indien verzoeker een aanvraag visum gezinshereniging indient, hij nagaat of de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging met de unieburger al dan niet voldaan zijn voorafgaand aan het afleveren van het desbetreffende visum.

Verwerende partij kan dan ook niet meer oordelen dat het recht op verblijf niet erkend wordt bij aankomst in België daar hij dit recht op verblijf reeds heeft erkend door de afgifte van het visum type C met vermelding van de code BNL 1 en BNL 11 op 15 februari 2024.

Verzoeker verwijst naar recente arresten die in dezelfde zin oordeelde en hij sluit zich hierbij aan, RvV arrest nr. 313 630 van 27 september 2024, RvV arrest nr. 274.917 van 30 juni 2022 en RvV nr. 289 238 van 24 mei 2023.

Om bovenvermelde redenen schendt de bestreden beslissing art. 40bis Vreemdelingenwet, de materiele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2. Ondergeschikt, het begrip 'ten laste'

6.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

(...)

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraagfinancieel en/ofmaterieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon

In de bestreden beslissing worden redenen gegeven waarom verzoeker niet afdoende 'ten laste' zou zijn geweest van zijn (stief)ouders. Vooreerst wordt geoordeeld dat er geen rekening wordt gehouden met de geldstorting daar niet achterhaald kan worden wie de afzender is. Daarnaast zou verzoeker tijdens zijn aanvraag visum verklaard hebben economisch actief te zijn als beroepssportman. Tenslotte wordt het attest van onvermogen niet aanvaard daar deze opgesteld werd in mei 2024. Ook het feit dat verzoeker tewerkgesteld is in België wordt hem verweten.

Deze redenen worden hieronder afzonderlijk besproken.

7.

Het begrip 'ten laste' dient uitgelegd te worden aan de hand van rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zo bepaalt het recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 juli 2023 nr. 292339 het volgende:

"2.6. Aangezien artikel 40bis. 2, eerste lid 3 0 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, tweede lid, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG (zie samenvatting en memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 20062007, doc. nr. 51-2845/1), dient de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip "ten laste zijn" te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoeker verwijst voor de interpretatie van het begrip 'ten laste zijn' naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05):

"35. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van . ten laste" komend familielid voortvloeit uit een [eitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (zie met betrekking tot artikel 10 van verordening nr. 1612/68, respectievelijk artikel 1 van richtlijn 90/364, arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 22, en arrest van 19 oktober 2004, Zu en Chen, C-200/02, Jurispr. blz. 1-9925, punt 43).

(...)

37. Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan

(...)

42. Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, teneinde het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

43. Op de tweede vraag, sub a en b, moet dan ook worden geantwoord dat artikel I, lid I, sub d, van richtlijn 73/148 aldus moet worden uitgelegd dat onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Voortbouwend op het arrest Yunying Jia/Migrationsverket van 9 januari 2007 (C-1/05) verklaart het Hof van Justitie nader in de zaak Flora May Reyes/Migrationsverket van 16 januari 2014 (C423/12) wat er onder een situatie van reële afhankelijkheid moet worden verstaan:

"21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

(...)

24. Het feit dat een burger van de Unie in omstandigheden als die van het hoofdgeding over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger "

Volgens het Hof van Justitie is het vereist dat er een bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid wordt geleverd opdat aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' is voldaan. Een verzoeker moet aantonen dat hij of zij de financiële of materiële ondersteuning nodig heeft van het familielid om in zijn of haar basisbehoeften in het land van herkomst te kunnen voorzien. Deze situatie betreft een feitenkwestie dat op alle mogelijke manieren kan worden aangetoond, zoals onder andere de over een lange periode regelmatig betaalde som geld van het familielid aan de verzoeker.

Deze interpretatie van 'ten laste zijn' werd overgenomen in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zo bepaalt het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2018 nr. 211725 het volgende:

"Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip "ten laste " zijn in hoofdzaak een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien

Ten overvloede blijkt, zoals supra reeds aangehaald uit de rechtspraak waar verweerder zelf naar verwijst in de nota, dat wanneer een referentiepersoon over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan een descendent, die voor hem noodzakelijk is om te voorzien in de basisbehoeften, de feitelijke omstandigheden reeds van die aard zijn dat zij een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen " (p. 8-9).

Ook in het arrest van 26 juli 2023 nr. 292339 benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de beoordeling of er voldaan werd aan de voorwaarde van 'ten laste zijn' een feitenkwestie is:

"2.8. De Raad benadrukt nog dat, wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt Q/ de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit ".

8.

De geldstorting worden niet in aanmerking genomen

De geldstorting worden niet in aanmerking genomen door verwerende partij aangezien de afzender van deze storting niet achterhaald zou kunnen worden.

Dit motief is onjuist én in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker voegde conform de bijlage 19 ter bewijzen van storting met volgende vermeldingen zoals blijkt uit het administratief dossier:

- *Printscreens van storting aan verzoeker van het contact 'Cheri De mon Coeur'*
- *Printscreens van storting 'van bank naar oom voor H.'*
- *Printscreens 'bewijs ten laste 13 dec 2022 via oom voor h.'*
- *Printscreen 'bewijs ten laste 1 april 2022 aan h.'*
- *Printscreen 'bewijs ten laste 6 dec 2022 via kennis voor h.'*

De afzender werd dan ook uitdrukkelijk benoemd door verzoeker zodat deze wel degelijk achterhaald kan worden.

Het contactpersoon 'cheri de mon coeur' is de vader van verzoeker. De gebruikte woordkeuze van de voorgelegde printscreens spreekt voor zich. Minstens had verwerende partij als een zorgvuldige overheid dit gegeven kunnen navragen bij verzoeker.

Dat de heer N. S. een familielid is van verzoeker spreekt eveneens voor zich gelet op dezelfde familienaam. Verzoeker heeft daarenboven deze geldstorting als volgt benoemd 'van bank naar oom voor h.'. Ook deze storting zijn meer dan relevant en hadden beoordeeld moeten worden.

Daarnaast werden nog rechtstreekse betalingen aan verzoeker gevoegd.

Dat van een zorgvuldige overheid verwacht kan worden dat zij deze geldstorting individueel en grondig beoordeeld vooraleer deze af te wijzen en dit conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Minstens kan van een zorgvuldige overheid verwacht worden dat zij bijkomende informatie opvraagt bij verzoeker indien nodig.

Indien verwerende partij de mening toegedaan was dat verzoeker nog bijkomende stukken had moeten indienen, gelet op de reeds ingediende stukken conform de eigen instructie, kan van een behoorlijk bestuur verwacht worden de bestuurde hiervan in kennis te stellen, quod non. De zorgvuldigheid, rechtszekerheid en het rechtmatig vertrouwen van verzoeker werd kennelijk geschonden.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest RvV no 301 592 van 15 februari 2024 waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvaard wordt omdat verwerende partij 'nagelaten heeft om, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoeker te vragen om aanvullende overtuigingsstukken over te maken

De bestreden beslissing miskent tevens het begrip ten laste door de gevoegde geldstorting naast zich neer te leggen.

Op zich volstaat het niet in aanmerking nemen van de geldstorting om de beslissing te vernietigen op basis van de schending van artikel 40bis vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

9.

Het attest van onvermogen wordt niet aanvaard

De bestreden beslissing houdt geen rekening met het attest van onvermogen daar deze werd opgesteld toen verzoeker reeds in België verbleef.

Verzoeker benadrukt dat het document een bijkomend stuk is en in die zin ten overvloede werd ingediend, gezien de geldstorting.

Bovendien is het motief dat het document niet meer relevant is, totaal onjuist.

In casu wordt een officieel stuk voorgelegd dat zich uitspreekt over de financiële situatie van verzoeker in het verleden.

Het attest van onvermogen stelt letterlijk dat verzoeker geen enkele vorm van inkomen verworven heeft daar hij nooit als werknemer bij een dienst of instelling ter plaatse in dienst is geweest ('car n'a jamais été engagé dans un service ou structure de la place comme employé').

Het motief dat het document niet langer relevant is, houdt dan ook geen steek.

10.

De economische activiteit van verzoeker

Verzoeker heeft nooit aangegeven te beschikken over een eigen inkomen.

Dit blijkt nergens uit.

Verzoeker was volledig afhankelijk van de geldoverschrijvingen van zijn (stief)ouders in België.

11.

Tewerkstelling van verzoeker in België

De beslissing geeft nog als motief dat verzoeker zou werken en dat in dat kader bezwaarlijk kan gesteld worden dat het ten laste zijn 'hier het geval is'.

Dit motief is onjuist en niet terzake.

De toestand moet beoordeeld worden 'op het moment van de aanvraag' (zoals de beslissing zelf overigens stelt) en met betrekking tot de afhankelijkheid in het land van herkomst, in casu Benin.

12.

Overlijdensakte van moeder

Verzoeker voegde de overlijdensakte van zijn moeder om aan te tonen dat hij volledig afhankelijk is van zijn vader en stiefmoeder in België.

Dit document werd niet beoordeeld door verwerende partij.

De beslissing schendt de in het middel vermelde wettelijke bepalingen."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- de materiële en formele motiveringsplicht;*
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden doordat zij meent dat haar verblijfsrecht op grond van gezinshereniging reeds erkend werd door de afgifte van een visum met de code BNL11. Voorts meent verzoeker dat hij aangetoond heeft ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- *verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In een eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat zijn verblijfsrecht reeds erkend zou zijn door de afgifte van het visum.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20.03.2023 een visumaanvraag indiende voor een visum type C voor kort verblijf.

Op 04.03.2024 werd dit visum, na een DNA-onderzoek toegekend. Het visum was geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 04.03.2024 en 04.09.2024.

Verweerder wijst erop dat de affiniteit van een visum kort verblijf uiteraard anders is dan van een verblijfsrecht.

Waar verzoeker kritiek uit tegen het gegeven dat hem een visum kort verblijf werd toegekend en geen visum lang verblijf, laat verweerder gelden dat deze kritiek gericht lijkt tegen de beslissing inzake de visumaanvraag en niet tegen de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verzoeker kan bovendien niet volstaan met te stellen dat zijn verblijfsrecht erkend zou zijn, doordat de referentiepersoon in een begeleidende brief bij de aanvraag heeft aangegeven dat het de bedoeling was dat verzoeker permanent naar België zou komen wonen.

Verweerder benadrukt dat de visumaanvraag van 20.03.2023 vermeldt dat het een aanvraag betreft voor een visum type C voor kort verblijf.

Het visum kort verblijf werd bovendien duidelijk afgegeven voor een beperkte verblijfsperiode. Het is dan ook geheel logisch dat verzoeker nog een bijkomende aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet moest indienen. Verzoeker was zich hier klaarblijkelijk ook goed van bewust. Deze aanvraag kan niet aanzien worden als een louter administratieve formaliteit.

Waar verzoeker verwijst naar de code BNL 11, laat verweerder gelden dat deze code louter aangeeft dat verzoeker zich bij een EU-familielid wenst te voegen cf. de Europese richtlijn 2004/38/EG.

Dit visum vergemakkelijkt enkel de toegang tot het grondgebied, maar verschaft de houder ervan geen verblijfsrecht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht de aanvraag dd. 19.04.2024 beoordeeld op haar eigen merites.

Verzoeker toont hiermee dan ook geen schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van het enig middel stelt verzoeker dat hij wel degelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 19.04.2024 in toepassing van art. 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag indiende voor het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als zoon van dhr. A.-K. S. S., van Belgische nationaliteit.

Art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“§2 als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:
(...)*

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake derhalve een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Verweerder laat gelden dat uit de overwegingen van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris

voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing op gedegen wijze heeft onderzocht of op basis van de door de verzoekende partij voorgelegde stavingstukken kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.

Zie ook:

“Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruikt heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)” (RvV nr. 251.905 dd. 30.03.2021)

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten voorgelegd, zoals als volgt opgesomd in de bestreden beslissing:

- Paspoort met nr. 21PP15569 afgeleverd door Benin

- Geboorteakte dd. 23.06.2021 van betrokkene + ‘le centre national du casier judiciaire ‘ op naam van betrokkene waarin betrokkene wordt vermeld als voetballer

- Printscreens van berichten waar het volgende kan worden gelezen: “Transfert effectue pour.... a A. S....” of “Transfert effectue pour.... a M. A.-G....” of “Transfert effectue pour.... a N. S.” Vermoedelijk willen betrokkenen aantonen dat betrokkene geld zou hebben ontvangen. Echter kan geenszins blijken wie de afzender is van deze bedragen die worden vermeld op de printscreens. Uit deze stukken kan geenszins blijken wie de afzender is van deze overschrijvingen. Bijgevolg kunnen deze stukken niet in aanmerking worden genomen + één verzendbewijs van geldoverschrijving ‘RIA’ dd. 24.11.2021 van O. S. naar N. S. Overschrijvingen (van derden) naar derden kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen.

- Attest OCMW dd. 15.04.2024 op naam van betrokkene waarin wordt verklaard dat betrokkenen geen financiële steun hebben ontvangen tot datum van het attest.

- Attestation de non possession de bien dd. 03.05.2024. . Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen.

- Voetbalattest van ‘République du Benin Ministère de la jeunesse et des Sports Association Sportive Kalala de Djougou+ voetballidmaatschap (dd. 21.06.2024) op naam van betrokkene waarin wordt verklaard dat betrokkene in de archieven staat ingeschreven voor de periode 2020 - 2023.”

Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze onderzoek werd gedaan naar alle door de verzoekende partij bijgebrachte stavingstukken.

Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de motivering uit de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker verwijst naar de geldstortingen, laat verweerder gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft aangegeven dat uit de stukken niet kan worden opgemaakt wie de afzender is van de overschrijvingen. Bovendien betreft het ook overschrijvingen van derden naar derden.

Het gegeven dat verzoeker de printscreens benoemd heeft en daarbij de afzender vermeldt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dit niet kan worden teruggevonden in de overgemaakte stukken.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde bijkomende info had moeten opvragen, laat verweerder gelden dat de bewijslast in het kader van de aanvraag gezinshereniging bij de aanvrager ligt.

Zie ter zake:

“De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept

op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens. Ook op de verzoekende partij rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. In casu was de verzoekende partij, gelet op de vermeldingen in de bijlage 19ter, des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen.” (RvV nr. 194 385 van 26 oktober 2017)

Vervolgens stelt verzoeker dat het attest van onvermogen onterecht niet werd aanvaard.

Verweerder laat gelden dat uit nazicht van het dossier blijkt dat dit werd opgesteld op het moment dat verzoeker al in België verbleef.

Het attest stelt dat verzoeker op dat moment niet aan het werk was. Dit is logisch gezien zijn verblijf in België.

Verzoeker stelt dat het attest zich ook uitspreekt over de situatie in het verleden. Daarover wordt enkel gesteld dat verzoeker nooit als werknemer in dienst is geweest van een lokale dienst of structuur. Dit betekent niet dat verzoeker in het verleden op geen enkele manier economisch actief zou zijn geweest.

Bovendien dient dit te worden gelezen in combinatie met de verklaring van verzoeker dat hij professioneel voetballer was op het moment van de visumaanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald nazicht van DOLSIS, blijkt duidelijk dat verzoekende partij zelf werkt sinds 14.06.2024.

Het is werkelijk al te gek voor woorden dat verzoekende partij, die zelf werkt, als zijnde ‘ten laste’ van zijn vader zou dienen te worden beschouwd, quod certe non.

Voor zoveel als nodig verwijst de verweerder nog naar het arrest nr. 6.868 dd. 01.02.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat

“De Raad merkt op dat zowel verzoekster en zijn echtgenote zelf stellen werkbereid te zijn, in de mogelijkheid te zijn om werk te vinden en effectief te werken. Dit toont enkel aan dat zij zich niet in een situatie bevinden waarin zij ten laste kunnen vallen van een derde persoon, nu zij zelf in hun levensonderhoud zouden kunnen voorzien”.

Zie ook:

“2.9. In het administratief dossier werd bovendien informatie opgenomen die op 27 april 2020 via de Dolsisapplicatie uit de registers van de Sociale Zekerheid werd gehaald, waaruit blijkt dat verzoekster tussen 2 november 2018 en 27 april 2020 voor Belgische werkgevers actief was. Verzoekster beweert weliswaar in haar middel dat zij slechts sedert eind november 2019 tewerkgesteld is, maar deze bewering mist kennelijk feitelijke grondslag. De gemachtigde van de minister overweegt op basis van deze vaststellingen dat “betrokkene ook op dit moment niet ten laste is van haar moeder in België, gezien zij in staat is zelf over een inkomen te beschikken”. Het gegeven dat verzoekster gedurende minstens anderhalf jaar eigen inkomsten heeft verworven, staat haaks op haar voorgehouden hoedanigheid van descendent die ten laste zou zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Verzoeksters bewering in haar middel, dat het om uitzendarbeid zou gaan en daardoor niet als een vast inkomen kan worden beschouwd, werpt geen ander licht op de vaststelling dat verzoekster een eigen inkomen verwerft en bijgevolg niet ‘ten laste’ van haar moeder is.” (RvV nr. 244.562 dd. 23.11.2020) (eigen markering)

En ook:

“De verzoekende partij betwist niet dat zij een eigen inkomen heeft.

De Raad acht het geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een Belgische onderdaan oordeelt dat het bewijs van diens eigen inkomsten aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. De verzoekende partij diende een verblijfsaanvraag in als persoon ten laste. Zij toont dan ook niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te oordelen dat, nu blijkt dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar moeder, zij dan ook geen aanspraak kan maken op deze verblijfgrond.

3.8. Uit wat hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. De verzoekende partij kan door haar zelfstandige activiteit niet ten laste worden

beschouwd van haar moeder, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Dit motief volstaat, samen met het niet-betwiste motief omtrent de aangevoerde omstandigheid dat de referentiepersoon niet alleen in haar woning kan verblijven, om de bestreden beslissing te schragen.” (RvV nr. 245.025 dd. 27.11.2020) (eigen markering)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Er anders over oordelen zou aan de essentie van de wetgeving nopens de vestiging voorbijgaan, nu deze er immers slechts op gericht is, hetzij de gezinshereniging van echtgenoten mogelijk te maken, hetzij aan personen die hulpbehoevend zijn en afhankelijk zijn van hun familieleden de gelegenheid te geven zich bij die familieleden te vestigen van wie zij afhankelijk zijn.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot een weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij uitschijnen dat de verzoekende partij slechts een visum type C voor kort verblijf heeft aangevraagd. Dienaangaande merkt de Raad op dat de diplomatieke post de visumaanvraag van de verzoekende partij dan wel kwalificeerde als een visumaanvraag kort verblijf (type C), doch dat onomstotelijk uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk duidelijk had aangegeven dat zij gezinshereniging beoogde met haar Belgische vader en aldus een visum lang verblijf - gezinshereniging (type D) wenste te verkrijgen. De aanvraag vermeldt immers letterlijk: *“Voudrait rejoindre son père présumé belge, marié avec citoyenne NDL”*. Zo wordt in het ingevulde visumformulier uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij aangaf een gezinshereniging te beogen met de voormelde referentiepersoon.

Sinds eind 2016 leveren diplomatieke posten echter geen D-visa gezinshereniging (lang verblijf) meer af aan familieleden van Unieburgers. Zij kunnen enkel nog met een visum C (kort verblijf) naar België reizen, ook wanneer ze eigenlijk gezinshereniging willen aanvragen. De procedure gezinshereniging kunnen ze pas nadien opstarten, na aankomst in België. Om een visum C te krijgen, moet de aanvrager bewijzen dat hij een ‘familielid’ is van de Unieburger.

Niet alle voorwaarden voor gezinshereniging met een Unieburger moeten bewezen worden bij de aanvraag van het visum C. Voor een visum C moet men alleen bewijzen dat men de hoedanigheid heeft van ‘familielid

van een Unieburger' in de zin van artikel 2 of 3 Burgerschapsrichtlijn. Dat volgt uit artikel 6 Burgerschapsrichtlijn dat de voorwaarden oplegt voor een verblijfsrecht van maximum drie maanden.

Voor een visum D of verblijfsrecht van méér dan drie maanden (artikel 7 Burgerschapsrichtlijn) gelden volgens de Burgerschapsrichtlijn soms bijkomende voorwaarden. Zo moet het familielid van een 'EU-beschikker' ook bewijzen dat de Unieburger voldoende bestaansmiddelen heeft om te voorkomen dat het familielid ten laste valt van de Belgische sociale bijstand en een ziekteverzekering die alle kosten in België dekt. Deze bewijzen mogen pas gevraagd en voorgelegd worden tijdens de aanvraag gezinshereniging in België. Het familielid van een EU-beschikker moet dus sommige bewijzen voorleggen bij de aanvraag van het visum C, en andere bewijzen pas bij de aanvraag gezinshereniging in België. Nergens uit de stukken van het administratief dossier kan ook blijken dat alle voorwaarden voor de gezinshereniging reeds zouden zijn onderzocht naar aanleiding van de visumaanvraag. Het gegeven dat verzoeker vervolgens een Schengenvisum met vermelding 'BNL 1 / BNL 11' werd afgegeven, doet hierover op zich nog niet anders oordelen. Waar aan verzoeker slechts de afgifte van een visum kort verblijf werd toegekend, blijkt niet dat op basis van de afgifte van het visum verzoeker reeds onherroepelijk een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden werd erkend.

Ondergeschikt betwist verzoeker dat hij niet ten laste zou zijn van zijn vader. Hij geeft eerst een theoretisch betoog over het ten laste zijn en de wijze waarop dit aangetoond kan worden. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij moet kunnen aantonen dat hij materieel ondersteund werd om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Hij verwijst hiervoor naar de verschillende geldstortingingen die hij ontvangen zou hebben.

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat verzoeker in zijn visumaanvraag had aangegeven economisch actief te zijn als beroepssportman. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij beroep, inderdaad verklaarde 'sportif professionnel' te zijn. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd legde verzoeker zelf zijn voetballidmaatschap attest neer en het document 'le centre national du casier judiciaire' op zijn naam waarin hij wordt vermeld als voetballer. Aangezien verzoeker zelf opgaf dat dit zijn beroep was, kan vermoed worden dat daar enige verloning aan verbonden was. Evenwel blijkt niet dat aan verzoeker bijkomende informatie werd gevraagd. Er ligt geen enkel bewijs van inkomsten van verzoeker voor. Zelfs indien verzoeker voor deze beroepsactiviteiten een verloning kreeg, dan is het nog niet zeker dat hij hiermee in zijn basisbehoeften kon voorzien. En verder onderzoek dringt zich dus op.

De verwerende partij heeft wel degelijk verder onderzoek gevoerd. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen werden de geldstortingingen wel degelijk onderzocht. Ze werden echter niet aanvaard door de verwerende partij om volgende redenen:

"Printscreens van berichten waar het volgende kan worden gelezen: "Transfert effectue pour.... a A. S...." of "Transfert effectue pour.... a M. A.-G...." of Transfert effectue pour.... a N. S...." Vermoedelijk willen betrokkenen aantonen dat betrokkene geld zou hebben ontvangen. Echter kan geenszins blijken wie de afzender is van deze bedragen die worden vermeld op de printscreens. Uit deze stukken kan geenszins blijken wie de afzender is van deze overschrijvingen. Bijgevolg kunnen deze stukken niet in aanmerking worden genomen + één verzendbewijs van geldoverschrijving 'RIA' dd. 24.11.2021 van O. S. naar N. S.. Overschrijvingen (van derden) naar derden kunnen logischerwijze niet in overweging worden genomen."

Eenzijds wordt gesteld dat uit de printscreens niet kan afgeleid worden wie de afzender was van de geldsommen. Nazicht van deze printscreens toont aan dat de verwerende partij terecht stelt dat niet kan worden nagegaan wie de afzender is van deze geldsommen. Ook de overige motivering lijkt geheel te kloppen. Verzoeker kan al zeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat er als contactpersoon 'cheri de mon coeur' wordt vermeldt. Bovendien zelfs als dat zo zou zijn, quod non, blijkt nog niet dat dit zijn vader is.

Voorts weerlegt verzoeker geenszins dat het attest van onvermogen werd opgesteld op het moment dat hij reeds in België verbleef. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar ze stelt dat het om die reden niet meer relevant is.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij op het moment van zijn aanvraag ten laste was van zijn vader. Dit volstaat om de gezinsherenigingsaanvraag te weigeren.

Een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU